

Знакът на Езекиил

Ключов стих: „Така Езекиил е знак за вас; според всичко, което той е направил, вие ще направите; и когато това се случи, ще познаете, че Аз съм Господ Бог.“
Езекиил 24:24

Избрани стихове:
Езекиил 24:15-27

Знакът на Езекиил е болезнено дълбок. Жената му, описана от Господа като „желанието на очите ти“, щеше да умре внезапно – „с един удар“. Усложнявайки чувствата на загуба и скръб, Господ заповяда на Езекиил да не изразява публично своята скръб. „Няма да плачеш, нито ще ридаеш, нито ще текат сълзите ти. Въздишай в мълчание, не оплаквай мъртвите; вържи тюрбана си на главата си и обуи сандалите си; не покривай устните си и не яж хляба на скръбта на хората. Така говорих на народа сутринта, а вечерта жена ми умря; и на следващата сутрин направих както ми беше заповядано.“ Езекиил 24:16-18

Какво е позволило на Езекиил да понесе тази тежка заповед? Смятаме, че неговата цялостна преданост към Бога, белязана от послушание и служение, е развила дълбока вяра; вяра, каквато изразява Йов: „Дори да ме убие, аз ще Му се доверя.“ Йов 13:15

Ние признаваме, че божествената мъдрост е действала, когато Бог е превърнал личната трагедия на Езекиил в национален урок за Израил. Как са били свързани тези две събития? Те са имали едно общо нещо, определено като „желанието на очите ти“. За Езекиил това е била съпругата му. За Израил това е бил Соломоновият храм, символът на тяхната национална политика.

Израилтяните явно бяха любопитни относно поведението на пророка. Беше странно, че той не оплакваше жена си, а те знаеха, че действията на Езекиил често имаха божествено намерение и значение. Те го попитаха за това. Народът му каза: „Няма ли да ни кажеш какво означават за нас тези неща, че се държиш така?“ Езекиил 24:19

Езекиил им отговори: „Получих послание от Господа и ми беше казано да предам това

послание на израилтяните. Ето какво казва Всемогъщият Господ: Аз ще оскверня храма Си, източника на вашата сигурност и гордост, мястото, в което се наслаждава сърцето ви. Синовете и дъщерите ви, които оставихте в Ю , ще бъдат избити с меч. Тогава ще направите както е направил Езекиил. Няма да скърбите публично, нито ще се утешавате, като ядете храната, донесена от приятели. Главите ви ще останат покрити, а сандалите ви няма да се събуват. Няма да скърбите, нито ще плачете, но ще се изтощавате заради греховете си. Ще стенате помежду си за всичкото зло, което сте сторили.“ стихове 20-23

Храмът ще бъде разрушен, националната политика ще бъде разпусната, а народът на Израил ще бъде пленен или убит. По този начин Езекиил беше „знак“, както е отбелязано в нашия ключов стих. Бедствието се случи и никакво скърбене не можа да го предотврати. Израил беше пленен във Вавилон. Колективното съзнание на народа на Израил беше обхванато от скръб, което доведе до създаването на красивата поема, която се намира в Псалом 137. „До реките на Вавилон седяхме и плакахме, като си спомняхме Ерусалим. Сложихме нашите арфи и ги окачихме на клоните на тополите. Защото

нашите похитители ни поискаха да пеем. Нашите мъчители настояваха да пеем весела песен: „Пейте ни една от песните на Ерусалим! Но как можем да пеем песните на Господа, докато сме в езическа земя? Ако те забравя, Ерусалим, нека дясната ми ръка забрави как се свири на арфа. Нека езикът ми залепне за небцето ми, ако не те помня, ако не направя Ерусалим най-голямата си радост .“ (Псалом 137:1-6). Тъгата произтича от знака на Езекиил.